

opusdei.org

Grūtniecība un Covid-19: "Es zinu, ka lūgšana mūs izglāba!"

Giselas stāsts ir liecība par to, kā lūgšana palīdzēja viņas ģimenei grūtajos brīžos un atjaunoja viņas veselību.

12.04.2022

PIRMAJĀ PERSONĀ 14/12/2020

Piektā grūtniecība bija tālu no vienkāršas, tā bija vissarežģītākā no visām. Man ir 34 gadi, trīs bērni un

trīs eņģeļiši debesīs. Mans sapnis vienmēr ir bijis būt mātei, bet mana pēdējā grūtniecība bija īpaša, jo iestājās tikai četrus mēnešus pēc otras meitas dzemdībām.

Es sapratu ka esmu stāvoklī divas nedēļas pirms Ekvadorā sākās pandēmija, tāpēc bailēs palikām mājās, nevienu neredzot, jo nevēlējāmies riskēt. Diemžēl, pēc 32 grūtniecības nedēļām, es inficējos ar Covid-19.

Negaidīti rezultāti un obligāta distancēšanās

Bija ap vienpadsmitiem vakarā un ar vīru skatījāmies seriālu, kad saņēmām rezultātus. Kad es ieraudzīju rezultātus, manas asinis sastinga. Nezināju ko mums darīt. Kā mums organizēt turpmāko ikdienu? Vai mani bērni arī varēja būt inficēti? Man nāca prātā daudzi sarežģīti jautājumi. Mēs nekad neiedomājāmies, ka varētu saņemt

pozitīvu rezultātu; pat mana vīra, Roberta, tests uzrādīja negatīvu.

Es piezvanīju savam ginekologam un viņa reakcija mani visvairāk pārsteidza: tas bija viņa pirmais gadījums, kad grūtniece ir slima ar Covid-19. Neskatoties uz to, viņš spēja nomierināt mani, un deva norādījumus, kuriem man vajadzēja sekot.

Tajā vakarā Roberts paņēma savu spilvenu, atvadījās un devās uz mūsu vecāka dēla istabu. Es aizslēdzu istabas durvis un sākās mana karantīna.

Es negāju ārā no savas istabas. Roberts bija atbildīgs par māju un bērniem. Viņš pārliecinājās, ka viss ir kārtībā un nekas netrūkst mājās. Mūsu ģimenē katram ir savu mājas uzdevumi. Viņš vienmēr ir atbildīgs par ēdienu gatavošanu, spēlēm ar bērniem un viņu mazgāšanu un citu mājas lietu organizēšanu.

2. attēls

Giselas vīra māsa palīdzēja ar bērniem hospitalizācijas laikā

Sarežģījumi sākās

Sestajā slimības dienā es jutos ļoti slikti. Es jutos vāja un man bija grūti runāt. Nākamajā dienā es jutos vēl sliktāk, tāpēc man vajadzēja skābekļa balonu mājās. Tas nebija liels uzlabojums. Devītajā dienā devāmies uz slimnīcu. Man bija bail, bet no šī brīža man bija cilvēki, (priekš manis viņi ir mani sargeņģeļi), kas rūpējas par mani visu laiku, kamēr biju slimnīcā.

Ārsts interns, kuru pat nevarēju atpazīt ar visu to aizsargtērpu, masku un sejas aizsargu, pienāca un man teica:

- Gisela, esi mierīga, mani sauc Gordo Harins. Viss būs labi, es būšu atbildīgs par tevi.

Es palūdzu doties mājās, jo biju pārbijusies dzirdot visus stāstus: "Ja tu tiksī slimnīcā, tu nedosies atpakaļ mājās". Tomēr manas un bērna drošības dēļ viņi nolēma mani hospitalizēt.

3. septembrī man bija plazmas pārļiešana. Es domāju, ka man bija labi, jo biju atpūtusies un jutos labāk. Bet patiesība bija viss pilnīgi pretēji ... mans ķermenis nespēja reaģēt. Viņi man deva brokastis un no ārpuses medmāsa teica:

-Nemiet nost pacientei brokastis.

Sākās rosība, medmāsas ienāca un izgāja no istabas, ārsts ienāca un teica:

- "Gisela, tavs stāvoklis nav uzlabojies. Mēs tikko beidzām ārstu sapulci. Tavs ginekologs ļauj izdarīt steidzīgu ķeizargriezienu un pēc tā, mēs tevi vedīsim uz intensīvās terapijas nodaļu".

Bija tikai 34. grūtniecības nedēļa, kā pastāstīt visu Robertam vai saviem vecākiem? Kas notiktu, ja kaut kas noietu griezi? Es domāju par saviem bērniem un atkal tas mani piepildīja ar neskaidrībām un bailēm. Es lūdzu, lai man atstātu manu telefonu, jo man vajadzēja redzēt bērnus. Viņi piekrita, un arī deva man Svētā Alvaro del Portillo lūgšanas kartīti, ko mans vīrs bija man nosūtījis. Tā palika ar mani visu laiku.

3. attēls

*Giselas brālis un māsa saņēma
Sebastianu slimnīcas izrakstīšanas
dienā.*

Dzīvības brīnums

Pēc septiņām stundām biju istabā, pārpildītā ar mašīnām un skaņām un vairāk nekā 15 cilvēkiem, kas strādāja pie manis, bet kurus nevarēju atpazīt aizsargdrēbju dēļ. Viņi man veica ķeizargriezienu. Šie

brīnišķīgie cilvēki pieņēma manu bērnu.

Es tikai lūdzos Dievam mani neņemt pie Sevis, jo nevarēju un negribēju atstāt savus bērnus vienus, es nevēlējos nomirt. Kā es varētu to nodarīt savam vīram? Tas nevarēja būt risinājums.

Sebastians bija dzimis kā karavīrs, tas ir, kliezot uz pasauli. Tas ir vislielākais prieks un miers, ko jebkura mamma var just. Es apskāvu viņu, nezinot, kad mēs varētu atkal tikties. Bērna drošībai, mediķi paņēma viņu no manis.

Mana ģimene bija ārā un gaidīja viņu, bet neviens nevarēja viņu paturēt, jo tikko bija apstiprināts, ka Roberts un mani divi bērni arī bija saslimuši. Viņi varēja redzēt zīdaini no jaundzimušo nodaļas loga. Mēs zinājām, ka viņam viss ir labi.

Es zinu, ka lūgšana mūs izglāba!

Daudzi cilvēki mums rakstīja un zvanīja. Mums bija tūkstošiem cilvēku, kas lūdzās par mums, un es jutu, ka man to vajadzēja. Mūsu ģimene un draugi nemitīgi mūs lutināja un rūpējās par mums. Atveda saldumus, pārtiku un dāvanas bērniem uz mājām. Viņi neatstāja mūs vienus ne uz minūti.

Kito, Gvajakilā, Kuenkā, Riobamba un Ambato cilvēki skaitīja Rožukroni par mums. Mūsu tuvinieki, paziņas un pat " svešinieki ", lūdzās par mūsu veselību. Mūsu draugi no Opus Dei - kur mēs esam atbalstītāji jeb kooperatori- aktīvi lūdzās un lūdza arī citiem lūgties par mums, un tas notika. Pat divi mūķeņu klosteri, Dieva Darba atbalstītājas jeb kooperatores, lūdza par mums šajās dienās.

4. attēls

Ģimenes satikšanās: Gisela ar Robertu un viņu trīs bērniem

Es biju intensīvās terapijas nodaļā trīs dienās, un papildu četras dienas starpposma aprūpes nodaļā. Mans mazulis Sebastians tika izrakstīts no slimnīcas dienu agrāk. Tā kā Roberts bija pozitīvs ar Covid-19, mana ģimene veda bērnu uz mana brāļa mājām. Paldies Dievam, nākamajā dienā es tiku izrakstīta un mēs varējām satikties. Mēs dzīvojām vēl vienu nedēļu pie brāļa, aprūpēti un ļoti lutināti, kamēr gan mana ģimene bija vēl karantīnā.

Beidzot, pēc 18 dienām notika tas, ko mēs ļoti gaidījām. Vīruss bija prom, un mēs varējām satikties, un sākt šo neprātīgo un burvīgo piecu cilvēku ģimenes dzīvi.

Gaidāmā satikšanās

Tā bija smaga pieredze mums visiem. Bailes centās mūs pārņemt, bet mums izdevās uzvarēt tās ar ticību un cerību.

Mums izdevās, jo bija daudz cilvēku, kuri lūdzās par mums. Mums ir neizmērojama pateicība visiem, kas bija blakus mūsu ģimenei. Mēs jūtamies ļoti mīlēti.

Šajā pandēmijā nav nekādu izņēmumu. Mēs visi esam pakļauti riskam, un tā ir viena no vissvarīgākajām mācībām, kas mums tika dota. Mums jā rūpējas par sevi un sev mīļajiem. Pateicoties Dievam, mēs šodien varam pastāstīt šo stāstu un pateikties, vienmēr pateikties.